

Книгата на Даниил — сто и три

Отключване на пророчеството: разбиране на тройното приложение на пророческите рамки

Jeff Pippenger

2024-02-29

Разглеждаме тройни приложения на пророчеството. Правим това с цел да установим, че когато Господ разпечата последните шест стиха на Даниил 11 с разпадането на Съветския съюз при „времето на края“ през 1989 година, бе произведено „увеличение на знанието“, което трябваше да изпита това поколение от Божия народ.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. Даниил 12:9, 10.

Всеки път, когато някоя истина бъде разпечатана от Лъва от Юдовото племе, Сатана действа, за да се противопостави на вестта. Съпротивата, оказана срещу истините, разкрити в последните стихове на Даниил единадесета глава, наложи по-задълбочено изследване на истините, свързани с тези стихове, така че да не устои нито една привидно осветена защита на заблудите, предложени с цел да подкопаят разкритите истини. Един от принципите, изведени на светло в разгара на този спор, беше тройното приложение на пророчеството. То бе разпознато първоначално във връзка с необходимостта да се бъде прав относно това какво представлява „ежедневната“ в книгата Даниил (езичество) и коя е правилната история, свързана с „отнемането на ежедневната“ (508 г. сл. Хр.).

Разпознаването на трите запустяващи сили като рамката на пророчеството съответстваше на милеритската рамка на пророчеството, според която първите две запустяващи сили образуват тази рамка; а милеритското отъждествяване на „ежедневната“ с езичеството предоставяше история, съгласуваща се с последните шест стиха на Даниил единадесета глава, както Сестра Уайт каза, че трябва да бъде. Така съпротивата срещу неразпечатаното знание във времето на края през 1989 г. произведе по-голяма светлина, тъй като знанието се умножаваше, и тя също така определи конкретни правила за движението на третия ангел, които съответстваха на развитието на определени пророчески правила, събрани и употребени в движението на първия ангел от Уилям Милър.

Разгледахме тройното приложение на трите Рима, трите падения на Вавилон и трите Илии, и сега се обръщаме към тримата вестители, които приготвят пътя за Вестителя на завета. Установихме тясно припокриване и паралел между трите Рима и трите падения на Вавилон, както и близък паралел с трите Илии и тримата вестители, които приготвят пътя. В последните дни Уилям Милър и Future for America и двамата представляват третия Илия, а също и третия вестител, който приготвя пътя. Исус винаги илюстрира края на дадено нещо с

началото на дадено нещо, и движението на първия ангел е паралелно на движението на третия ангел.

„Бог е дал на вестите от Откровение 14 тяхното място в пророческата последователност и тяхното дело не трябва да престава до самия край на историята на тази земя. Вестите на първия и втория ангел все още са истина за настоящото време и трябва да вървят успоредно с тази, която следва. Третият ангел прогласява своето предупреждение със силен глас. „След това“, каза Йоан, „видях друг ангел да слиза от небето, имащ голяма власт; и земята се освети от славата му.“ В това осветяване се съчетава светлината на всичките три вести.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Движението на първия и втория ангел беше водено от Уилям Милър. Сестра Уайт определя Милър като „избрания вестител“.

„Уилям Милър разтърсваше царството на Сатана, и върховният враг се стремеше не само да противодейства на въздействието на вестта, но и да погуби самия вестител.“ Духът на пророчеството, том 4, 219.

Тя също така посочва, че Милър е бил предобразен както от Илия, така и от Йоан Кръстител.

„Хиляди бяха доведени да приемат истината, проповядвана от Уилям Милър, и Божии служители бяха издигнати в духа и силата на Илия, за да прогласяват вестта. Подобно на Йоан, предтечата на Исус, онези, които проповядваха тази тържествена вест, се чувстваха подтикнати да положат бравдата при корена на дървото и да призват хората да принасят плодове, достойни за покаяние.“ Ранни писания, 233.

Йоан Кръстител, който според Исус беше вторият Илия, беше също и първият вестител, който трябваше да приготви пътя за Вестителя на завета. Следователно е очевидно, че движението на третия ангел ще има „избран вестител“. Този вестител ще е бил предобразен от Илия, Йоан Кръстител и Уилям Милър. Заедно с Милър двамата избрани вестители представят началото и края на движението на трите ангела от Откровение четиринадесета глава, и по този начин, заедно, те представят както третия Илия, така и третия вестител, който трябва да приготви пътя за Вестителя на завета.

Да се отхвърли вестта на избрания вестител било от началото, било от края, е смърт, а вестта на Future for America се основава върху пророческото приложение на „ред след ред“, което е методологията на късния дъжд. Чрез приложението на „ред след ред“ се установява, че милеритовото движение е било предобраз на движението Future for America. Един ориентир в историята на милеритите е Уилям Милър, „избраният вестител“. Да се отхвърли този ориентир означава да се отхвърли вестта, така че чрез началото и края на адвентизма се установява, че отхвърлянето на вестителя е също и отхвърляне на вестта, защото вестта посочва избран вестител. Следователно да се отхвърли вестта означава да се отхвърли вестителят, и обратно. Без танцор няма танц.

„Бях насочена отново към прогласяването на първото пришествие на Христос. Йоан бе изпратен в духа и силата на Илия, за да приготви пътя на Исус. Онези, които отхвърлиха свидетелството на Йоан, не се възползваха от поученията на Исус. Тяхното противопоставяне на вестта, която предсказваше Неговото идване, ги постави там, където не можеха с готовност да приемат най-силното доказателство, че Той беше Месията. Сатана подтикна онези, които отхвърлиха вестта на Йоан, да отидат още по-далеч — да отхвърлят и да разпнат Христос. С това те се поставиха там, където не можеха да получат благословението в деня на Петдесетница, което би ги научило на пътя към небесното светилище. Раздирането на храмовата завеса показва, че юдейските жертви и обреди повече няма да бъдат приемани. Великата Жертва бе принесена и бе приета, а Светият Дух, Който слезе в деня на Петдесетница, насочи умовете на учениците от земното светилище към небесното, където Исус бе влязъл чрез Собствената Си кръв, за да излее върху учениците Си благата на Своето умилоствение. Но юдеите бяха оставени в пълен мрак. Те изгубиха цялата светлина, която биха могли да имат относно плана на спасението, и продължаваха да се уповават на своите безполезни жертви и приноси. Небесното светилище бе заело мястото на земното, но те нямаха никакво познание за промяната. Затова не можеха да се възползват от ходатайството на Христос в Светото място.“

„Мнозина гледат с ужас на поведението на юдеите, които отхвърлиха и разпнаха Христос; и когато четат историята за Неговото позорно оскърбление, мислят, че Го обичат и не биха се отрекли от Него, както направи Петър, нито биха Го разпнали, както сториха юдеите. Но Бог, Който изпитва сърцата на всички, е подложил на изпитание онази любов към Исус, която те твърдяха, че чувстват. Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес как бе приета вестта на първия ангел. Но мнозина, които изповядваха, че обичат Исус, и които проливаха сълзи, когато четяха разказа за кръста, осмиваха благата вест за Неговото пришествие. Вместо да приемат вестта с радост, те заявяваха, че тя е заблуда. Те намразиха онези, които обичаха Неговото явяване, и ги изключиха от църквите. Онези, които отхвърлиха първата вест, не можеха да получат полза от втората; нито получиха полза и от среднощния вик, който трябваше да ги приготви да влязат с Исус чрез вярa в пресветото място на небесното светилище. И като отхвърлиха предишните две вести, те тъй са помрачили разбирането си, че не могат да видят никаква светлина в вестта на третия ангел, която показва пътя към пресветото място. Видях, че както юдеите разпнаха Исус, така и поименните църкви бяха разпнали тези вести, и затова нямат никакво познание за пътя към пресветото място и не могат да получат полза от ходатайството на Исус там. Подобно на юдеите, които принасяха своите безполезни жертви, те отправят своите безполезни молитви към отделението, което Исус е напуснал; а Сатана, доволен от измамата, приема религиозен облик и насочва умовете на тези изповядващи християни към себе си, действайки със своята сила, със своите знамения и лъжливи чудеса, за да ги задържи в своята примка.“ Ранни писания, 259–261.

Онези, „които отхвърлиха свидетелството на Йоан, не се ползваха от ученията на Исус“, а онези, „които отхвърлиха първата вест, не можеха да се ползват от втората; нито се ползваха

от среднощния вик“. Служението на Йоан предшестваше кръщението на Христос, Който малко след това очисти храма в началото на Своего служение. Служението на Милър подготви за Христос да очисти синовете на Левий, когато Той дойде внезапно на 22 октомври 1844 г. И при двамата от тези двама свидетели отхвърлянето на вестителя, който приготвя пътя, е равносилно на смърт.

Очистващото и пречистващото дело, извършено от Христос в Неговото служение като Вестителя на завета, беше с цел да въздигне народ, който да извърши делото по занесенето на вестта за спасение на света. Това дело се извършва предварително спрямо периода от време, представящ момента, когато започва изпълнителният съд. Разрушаването на Йерусалим в историята на учениците представлява изпълнителния съд, а адвентизмът се отвърна от своята отговорност да извърши това дело, но Господ беше се опитал да ги събере заедно. Той беше повел Своя народ да публикува картата от 1850 година като графичното представяне на вестта, която те биха могли да занесат на света.

„Не бе Божията воля Израил да странства четиридесет години в пустинята; Той желаше да ги отведе направо в ханаанската земя и да ги установи там като свят, щастлив народ. Но „не можах да влязат поради неверие“. Евреи 3:19. Поради своето отстъпничество и вероотстъпление те загинаха в пустинята, а други бяха издигнати, за да влязат в Обетованата земя. По същия начин не бе Божията воля пришествието на Христос да бъде така дълго забавено и Неговият народ да остава толкова много години в този свят на грех и скръб. Но неверието ги отдели от Бога. Тъй като отказаха да извършат делото, което Той им бе възложил, други бяха издигнати, за да прогласят вестта. От милост към света Исус забавя Своего пришествие, за да могат грешниците да имат възможност да чуят предупреждението и да намерят в Него прибежище, преди Божият гняв да бъде излян.“ Великата борба, 458.

Ако адвентизмът бе останал твърдо във вярата си, „делото им щеше да бъде завършено“.

„Ако адвентистите, след голямото разочарование през 1844 г., бяха удържали вярата си твърдо и бяха последвали единодушно откриващото се Божие провидение, приемайки вестта на третия ангел и в силата на Светия Дух я бяха прогласили на света, те биха видели Божието спасение, Господ би действал мощно чрез техните усилия, делото би било завършено и Христос досега би дошъл, за да приеме Своя народ в неговата награда. Но в периода на съмнение и несигурност, който последва разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина. Ако цялото адвентно тяло се беше обединило върху Божиите заповеди и вярата в Исус, колко различна би била нашата история!“ *Evangelism*, 695.

През пролетта на 1844 година Вестителят на завета очисти движението на милеритите, а след това през есента донесе вестта на третия ангел. Милър, неговата вест и движението, което той представляваше, бяха изпълнили притчата за десетте девици. На лагерното събрание в Ексетър, Ню Хемпшир, пристигна вестта на Среднощния вик и само за два кратки месеца бе показано кои от девиците имаха маслото. Двата класа бяха проявени и

третият ангел пристигна с вест в ръката си, която трябваше да бъде изядена, но мъдрите девици „се отказаха от вярата си“ в „периода на съмнение и несигурност“.

„Периодът на съмнение и неувереност“ бе представен от учениците при Неговата смърт, но на третия ден Той започна да разкрива на учениците Си вестта за Своего възкресение и те не „се отказаха от вярата си“. Периодът на съмнение и неувереност за мъдрите девици в движението на вестите на първия и втория ангел продължи приблизително три години, в който момент Господ откри на сестра Уайт, че бе прострял ръката Си, за да събере отново остатъка от Своя народ. Той поведе народа Си да започне своето издателско дело и да изработи втората таблица на Авакум, но „мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина.“

През 1849 г. Уилям Милър, избраният вестител на вестта на първия и втория ангел, бе положен в гроба. Ако мъдрите девици от 22 октомври 1844 г. бяха „държали здраво вярата си и бяха продължили единно напред в откриващото се Божие провидение“, Господ би издигнал друг вестител в духа и силата на Илия. Вместо това „идването на Христос“ бе „забавено и Неговият народ“ „по същия начин“ като древния Израил щеше да „остане“ „много години в този свят на грех и скръб“.

Сто двадесет и шест години след бунта от 1863 г. Господ въздигна избрания вестител на третия ангел. Неговото дело беше едновременно да приготви пътя, за да дойде внезапно в храма Си Вестителят на Завета и да встъпи в заветно отношение със сто четиридесет и четирите хиляди по време на заключителните сцени на изследователния съд, но също и да представи вест, която се изправя срещу тройния съюз на Ахав, Езавел и нейните пророци в периода на Изпълнителния съд, който започва с скоро предстоящия неделен закон.

Третият вестител, който приготвя пътя, представлява дело, вест, вестител и движение по време на заключителните сцени на Изследователния съд. Третият Илия представлява дело, вест, вестител и движение по време на заключителните сцени на Изпълнителния съд. Вестта на вестителя, който приготвя пътя, и вестта на Илия е вестта на третото от трите „горко“ в Откровение, глави осма до единадесета.

В историята, представена чрез вестителя, който приготвя пътя, вестта на третото „Горко“ представлява Тръбата, която призовава лаодикийския адвентизъм да „купиш от Мене злато, пречистено в огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не се яви срамът на твоята голота; и помажи очите си с колурий, за да виждаш“. Това е вестта на Божията любов, която показва на Божия народ неговите престъпления, защото „всички, които“ Той люби, „изобличавам и наказвам“. Това е вестта за Христовата правда, която призовава хората да приемат Неговия характер, който се проявява в онзи период от време, когато Вестителят на завета извършва делото по почистването на храма на душата, и затова Той призовава онези, които любя, да проявят Неговия характер и да бъдат „ревностен прочее, и покай се“, защото Той е „при“ вратата на домостроителството, която представлява края на изпитателното време, където Той „ще изблюя“ лаодикийския адвентизъм „от“ Своите „уста“. Тази домостроителна „врата“ е вратата, която Той „отваря, и никой не

затваря; и затваря, и никои не отваря“.

Съществува привидно противоречие, което се разрешава чрез прилагането на „ред след ред“, но мнозина може дори да не разпознаят това привидно противоречие. Когато бъде разрешено, то внася яснота в прехода от Изследователния към Изпълнителния съд, който настъпва при скоро идващия неделен закон. То се разрешава чрез приемането, че Петдесетница предобразява скоро идващия неделен закон в Съединените щати. За да завършим разглеждането си на третия вестител, който подготвя пътя като символ в Изследователния съд, за разлика от третия Илия, който е символ на Изпълнителния съд, ще разгледаме това привидно противоречие.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Ангелът, който се съединява в прогласяването на вестта на третия ангел, трябва да освети цялата земя със славата си. Тук е предсказано дело със световен обхват и необичайна мощ. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славно проявление на Божиата сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионска станция по света, а в някои страни се наблюдаваше най-големият религиозен интерес, на който е била свидетел която и да е земя след Реформацията от шестнадесетия век; но всичко това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“

„Делото ще бъде подобно на това в Деня на Петдесетница. Както „ранният дъжд“ бе даден при изливането на Светия Дух в началото на евангелието, за да предизвика поникването на скъпоценното семе, така и „късният дъжд“ ще бъде даден при неговия край за узряването на жетвата. „Тогава ще познаем, ако се стремим да познаем Господа: явяването Му е приготвено като зората; и Той ще дойде при нас като дъжда, като късния и ранния дъжд върху земята.“ Осия 6:3. „И тъй, радвайте се, синове Сионови, и веселете се в Господа, вашия Бог; защото Той ви дава ранния дъжд с мярка и ще направи да слезе за вас дъждът, ранният и късният дъжд.“ Йоиел 2:23. „И в последните дни, казва Бог, ще излея от Духа Си върху всяка плът.“ „И всеки, който призове Господното име, ще се спаси.“ Деяния 2:17, 21.

„Великото дело на евангелието не трябва да завърши с по-малко проявление на Божиата сила, отколкото е белязало неговото начало. Пророчествата, които се изпълниха при изливането на ранния дъжд в началото на евангелието, отново трябва да се изпълнят при късния дъжд в неговия край. Тук са „времената на разхлаждане“, към които апостол Петър гледаше напред, когато каза: „И тъй, покаяйте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато дойдат времена на разхлаждане от лицето на Господа; и Той ще изпрати Исуса.“ Деян. 3:19, 20.“ Великата борба, 611.